

FALU TAMÁS: VERSEK.

KIS ÁLLOMÁS.

A vonat elment, füstje rég elszlott, A kavicsok közt tyúkok kapirgálnak,
A vonat messze, már ki tudja: hol? A sín galambok sétaútja lett,
Az állomásból csendes, szürke ház lett, A pénztárnál, hol emberek tolongtak,
Amely előtt polgári csend honol. Az unalom vált most returjegyet.

A déli szél egy vén vagon t ölelget,
A sorompón harangszó ballag át,
Az állomás kéménye hosszan füstöl,
Talán mozdonynak álmodja magát.

MULANDÓSÁG.

Egyszer majd kezedet elengedem én is,
Egyszer majd elhagy az utolsó remény is.

Egyszer majd összeér elsimuló hantunk,
Uj életföreteg viharzik át rajtunk.

Egyszer majd mesékben jövünk elő néha,
Ha kísért pár szívben a szívünk árnyéka.

Egyszer majd ránk hullnak ködbe mártott leplek,
Azok sem lesznek, már, akik elfeledtek.

ÁRNYAK.

Hová lesz, oh, az ember árnya,
Ha a lámpát eloltja este?
Ágyához ül, vagy messze elmegy,
Hogy másnap újra fölkeresse?

Hová lesz, oh, az ember árnya,
Ha ágya örök sárba mélyed?
... Az ember megy, s az árny ittmarad
Ezért lesz itt egyre sötétebb.

[KOCSI.

Szívem kocsija elkopott,
A rögös úton elakad.
Szállj ki belőle utazó
Ki kell fognom a lovakat.

Az ütött-kopott fogatot
A kocsiszínbe vontatom,
Leugrott róla a kocsi,
Csak az Emlék ül a bakon.

A NAPTÁRAMBAN...

<i>A naptáramban visszalapozok És szeptemberre augusztust hozok</i>	<i>A naptáramban tovább lapozok, És júliusra júniust hozok.</i>
<i>Ez itt már május, dal és szerelem, A szívemet az égig emelem.</i>	<i>Ha van az égben egy kis irgalom, Itt halok meg e májusi napon.</i>

SZIV.

<i>Engem nem védnek tövisek, Nem borítanak be, csak szívek.</i>	<i>Az élet azért oly merész, Megtépdés, mint egy durva kéz.</i>
<i>Nincs fegyverem, mely dacra hív, Törzsem és lombom csupa szív.</i>	<i>Száz körömmel mellembe váj, S minden szívem egyszerre fáj.</i>

MENTŐKOCSI A KÖRUTON

*Az apámat is így vitték egyszer,
Tereken és körutakon át,
Nem hallhatta senki a közelben
Az ajkamról elszállott imát.
Messze volt a gyerekkor, a vén ház,
Régi rosszak és a régi jók,
A doktor egy vékony tűvel babrált,
S adogatta az injekciót.
Apám szemét behunyva sóhajtott,
Közel volt már az öröksötét,
S én beszívtam egy lélekzetemmel
Legutolsó halk leheletét.*

*Mentőkocsi szirénázva fordul,
Látni rajta: a Rókus a cél.
Tán egy öreg vergődik a párnán,
Szemét hunyja, s halálba alél.
Tán egy fiú tördeli kezét benn,
Imádkozva, mint én hajdán,
S talán most e pokoli zsvajban
Ketten mondjuk egyszerre: Apám!*